

בש"פ 4470/24 - גברי לגזאוי נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4470/24

לפני: כבוד השופט א' שטיין
העורר: גברי לגזאוי

נגד
המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי ירושלים
(השופטת מ' אילני) שניתנה ביום 13.5.2024
במ"ת 62642-08-22
בשם העורר: עו"ד מיכאל עירוני

בשם המשיבה: עו"ד שני פוגודה

החלטה

1. לפני ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), אשר מעלה השגות על החלטת בית המשפט המחוזי ירושלים (השופטת מ' אילני) שניתנה ביום 13.5.2024 במ"ת 62642-08-22, ובמסגרתה נדחתה בקשת העורר לקיים עיון חוזר במעצרו עד תום משפטו בתפ"ח (מחוזי י-ם) 62577-08-22 (להלן: ההליך העיקרי).

2. ערר זה מעלה שתי טענות:

□. טענה בדבר כרסום שחל בראיות התביעה.

□. טרזניה על הימשכות ההליך העיקרי.

על יסוד טענות אלה, העורר סבור כי הגיעה השעה להעבירו מבית המעצר למעצר בפיקוח אלקטרוני מחוץ לכלא או, למצער, להורות לשירות המבחן לערוך תסקיר שיבחן את היתכנות החלופה כאמור.

3. המדינה חולקת על טענות העורר וטוענת כי אין לתת לו את מבוקשו.

4. במוקד ההליך העיקרי ניצב כתב האישום אשר הוגש נגד העורר ואחיו, טהגזאוי (להלן: טהה) ואשר מייחס לעורר מעשה רצח בנסיבות מחמירות. אקדים ואומר, כי בהימצא ראיות לכאורה

שמאמתות את המיוחס לעורר בכתב אישום זה, לא יהא מקום להורות על שחרורו מן הכלא לחלופת מעצר - זאת, לנוכח המסוכנות הנשקפת ממנו לציבור ולהליך העיקרי כאחד, ומפאת החשש להימלטותו מן הדין כמי שצפוי לשאת בעונש המנדטורי של מאסר עולם. לחובת העורר נזקפת גם חזקת המסוכנות הסטטוטורית אשר מעוגנת בסעיפים 21(א)(1)(ג) ו-21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים ואשר מעמידה מחסום לחלופות מעצר לסוגיה, אותו ניתן להסיר רק בהתקיים טעמים מיוחדים (ראו: בש"פ 250/21 מדינת ישראל נ' פרוך, פסקה 19 להחלטה והאסמכתאות שם (31.1.2021); בש"פ 248/20 פלוני' מדינת ישראל, פסקאות 20-26 להחלטה (2.2.2020); בש"פ 1230/20 פלוני' מדינת ישראל, פסקה 10 להחלטה (3.3.2020)). כללים אלה שוללים חלופות מעצר במשפטי רצח, בכפוף לחריג צר מאד אשר נועד למקרים בהם משפטו של העצור מתארך שנים ארוכות וסופו לא נראה באופק (ראו: בש"פ 4342/21 מדינת ישראל נ' פוגל (12.8.2021)). במקרה דנן, ההליך העיקרי נמשך קרוב לשנתיים; ואין מדובר בהתארכות קיצונית של המשפט, בהינתן העובדה שעסקינן במשפט רצח עם מארג ראייתי לא פשוט. טעמים מיוחדים שבעטיים ניתן להעמיד לעורר חלופת מעצר אינם בנמצא, והעורר ממילא לא טוען לקיומם. חצי הערר מכוונים אל חומר הראיות, שלטענת העורר נחלש עד-מאד באופן שמעלה ספק לגבי הצדקה למעצרו בגדרם של הכללים אשר נקבעו בבש"פ 8087/95 זאדה' מדינת ישראל, פ"ד(2) 133, 163-167 (1996) (להלן: הלכתאזדה). בטענה זו אתמקד.

5. פרטי המקרה שלפניי סוכמו בהחלטת השופט ח' כבובבש"פ 877/23 גזאווי' מדינת ישראל (20.2.2023); ולאחר מכן, בהחלטת השופטת ר' רונבבש"פ 4020/24 מדינת ישראל נ' גזאווי (22.5.2024). איני רואה סיבה לחזור על פירוט זה.

חלף זאת, אמנה את העובדות שלגביהן אין מחלוקת:

• המנוח הישאם אבו סרייה ז"ל (להלן: המנוח), היה נשוי לראניה אבו סרייה, אחותו של העורר (להלן: ראניה). במהלך שנת 2022, נפרדה ראניה מהמנוח ועברה לגור בביתו של העורר. המנוח פעל להחזרתה של ראניה לביתו. ביום 29.7.2022, בשעות הצהריים, הגיעה אחות המנוח יחד עם אחד מבניו לביתו של העורר במטרה לפגוש את ראניה, והעורר מסר להם כי ראניה אינה מעוניינת לראותם. בשיחה זו, העורר הקניט את המנוח, דרך אחותו, בשאלה מדוע שלחו אליו אישה והאם אין גברים במשפחתו. בהמשך אותו יום שוחחו המנוח והעורר והראשון אמר כי בכוונתו לחזור לביתו של העורר מאוחר יותר. אחרי ששמע דברים אלה, העורר ביקש ממספר בני משפחה להגיע לביתו. בני משפחה אלה הגיעו לבית בשעות הערב וחלקם שהו עם העורר על גג הבית.

• ביום 29.7.2022, סמוך לשעה 21:30, הגיע המנוח יחד עם בניו ואחיו לקרבת ביתו של העורר.

• המנוח נורה בקרבת ביתו של העורר ומת מפצעיו, בנסיבות שתפורטנה להלן.

· היורה צעד לכיוון המנוח, כשפניו מכוסות רעלה ובידיו אקדח. לצד היורה, צעד טהה, אחיו של העורר, כשבידו אלה מעץ. המנוח הבחין ביורה ופנה לעברו. היורה שלף את אקדחו וירה באמצעות האקדח לעבר המנוח במטרה להרגו. המנוח נמלט מהמקום, כשהיורה וטהה דולקים אחריו. במהלך המרדף, ירה היורה שוב לעברו של המנוח באמצעות האקדח שבידו. המרדף נמשך, ובסופו שוב ירה היורה מאקדחו לעבר המנוח והמנוח נפגע מקליע שחדר לגבו. היורה וטהה הגיעו אל המנוח ובחנו את מצבו. אחרי האירוע, העורר נמלט מביתו.

· המשטרה עשתה תרגיל חקירה שבמסגרתו העורר אמר לאחיו מוחמד "אתה סיפרת עליי"; מוחמד השיב "לא"; והעורר אמר לו "סיפרת עליי". בחיית אלוהים שזה בינינו".

6. לצד עובדות אלה, התביעה מחזיקה בהודעות עדים שמזהות את העורר כיורה. מנגד, העורר מעלה טענות שנועדו לעורר ספק ממשי באשר לוודאות זיהויו כיורה. מקומה של מחלוקת זו בהליך העיקרי, ואיני נדרש להכריע בה כאן. זאת, מאחר שהעובדות שלגביהן אין מחלוקת אמיתית, ושברובן מתועדות בסרטון אבטחה, מניחות את התשתית של "ראיות לכאורה" הדרושה למעצר העורר עד תום משפטו.

7. עובדות אלה, משמען:

- לעורר היה מניע לרצוח את המנוח על רקע האסקלציה שחלה בסכסוך בין העורר ומשפחתו לבין משפחת המנוח, והאיום שבא מפיו של המנוח.
- העורר ובני משפחתו שהתאספו בביתו צפו אירוע אלים אל מול המנוח ואנשיו, אשר אמורים היו להגיע - ולבסוף הגיעו - לקרבת ביתו של העורר.
- צעידת היורה לצד טהה, אחיו של העורר, בסביבת ביתו של העורר מעלה חשד ממשי שהעורר הוא היורה.
- חשד זה מתעצם והופך לכבד לנוכח הימלטות העורר מביתו מיד אחרי אירוע הרצח.
- החשד מתעצם עוד יותר לנוכח ראשית הודאה שמשמעת מדברי העורר לאחיו מוחמד.

8. מארג זה של ראיות נסיבתיות חוצה את הסף של "ראיות לכאורה" אשר נקבע בהלכת זאדה. לשם השוואה: בפסק הדין הקלאסי בעניינה של תורת ה-*corpus delicti*, ע"פ 543/79 נגרנ' מדינת ישראל, פ"ד לה (1) 113 (1980), נקבע כי מניע, הזדמנות, ואמצעים לביצוע הרצח, לצד אמרות מחשידות (כדוגמת ראשית הודאה) אשר באו מפיהם של הנאשמים, מוכיחים את מעשה הרצח המיוחס לנאשמים מעבר לספק סביר, אף בהיעדר גופת המנוח.

9. אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"א בסיון התשפ"ד (27.6.2024).

ש ו פ ט
